

ПЕНСИОНЕРЪТ ГОЧО И ТЕЛЕФОННИТЕ ИЗМАМНИЦИ

Първо непознат глас му се обади да му предложи невероятно изгодна сделка: два тона аксиални лагери за комбайн „Нива” и 400 метра каиш за вършачка „Урожай” на смешна цена. Трябвало само да изпрати на една банкова сметка 200 лева за пощенски разходи. Гочо ги изпрати и зачака. Чака и до днес.

После един тип от Африка му позвъни и на завален български с несъмнен цигански акцент го уведоми, че е избран измежду два милиарда кандидати да приюти в банковата си сметка 500 милиона долара на един африкански диктатор в изгнание, като за услугата ще получи един милион от тях. Искаха му само да изпрати 500 лева за пощенски разходи. Гочо обаче не е прост – отговори, че е готов да приюти и 600 милиона, но първо да му пратят едно колетче с около 1 – 2 кило долари да ги види бели ли са, черни ли са, защото не бил виждал долари. Колет не получи.

Третия път една дамичка с разплакан глас му каза в слушалката: „Татко, блъснах дете с колата, та да ми изпратиш по един човек десет хиляди лева. На кой адрес да дойде човекът?” Гочо уж се съгласи, но след това звънна в полицията. Оттам му казаха: „Вижте какво, господине. Не че не искаме да ви помогнем, но въпросът е принципен...” Като чу тези думи, пенсионерът Гочо разбра – работата няма да стане. Затова реши да действа сам.

При следващото позвъняване същата разплакана женица този път беше сгафила нещо със закона и прокурорът искаше Гочо да изпрати по спешност пет хиляди евро по човек с червен каскет, който ще чака под третата лампа на площада. „На кого мислите, че звъните?” – попита в отговор Гочо. „А ти кой си, бе?” „Аз съм Валериян Юлианов, телефонен измамник” – отвърна Гочо. „А, извинявай, колега, грешка. (Абе, много се навъдихме напоследък!...)”

ПЕНСИОНЕРЪТ ГОЧО И СТАРЕЦА

Пенсионерът Гочо се връщаше от лекар. „Трябва да спрете да пушите, не трябва да пиете, не яжте свинско и всеки ден спортувайте” – каза му докторът. – Така ще доживеете до дълбоки старини.

Минавайки през парка Гочо видя един старец да седи сам на пейката, пушейки цигарата си. Седна до него и го заговори:

- Изглеждате ми доста добре – по колко цигари на ден пушите?
- По кутия, кутия и половина. Преди пушех и пури, и лула, ама сега...
- А пиете ли?
- По двеста-триста грама гроздова всяка вечер. Че и по половинка червено.
- А свинско ядете ли?
- От хубава свинска пържола никога не се отказвам.
- Спортувал ли сте?
- Да не съм луд?

- Невероятно. А на колко сте години?
- На четирийсет и пет.

ПЕНСИОНЕРЪТ ГОЧО ДАВА ИНТЕРВЮ

- Господине, какво ще кажете за международното положение? – спря го на улицата брадат младеж.
- Ами аз мисля, че...
- Вие мислите? Браво. Похвално за един млад човек.
- Какъв млад човек, аз съм пенсионер.
- Пенсионер? А какво мислите за пенсионерското движение?
- Какво пенсионерско движение? – попита в недоумение Гочо.
- Отличен отговор. Усещам иронията. Имате страхотно чувство за хумор. А мнението ви за световния империализъм?
- Империализъм? Той не изчезна ли още през... Сега май има тероризъм.
- Какво остро социално отношение към съвременето! А кой смятате, че ще победи на Вечното футболно дерби?
- Отличен въпрос...
- Хубав отговор. И аз така мисля. Благодаря за интервюто, господине, довиждане – рече репортерът и тръгна да си ходи.
- Чакайте, не ме питайте как се казвам.
- Няма смисъл. В редакцията и без това ще ви объркат името.

ПЕНСИОНЕРЪТ ГОЧО В СУПЕРМАРКЕТА

Всяка вечер Гочо се отбиваше до близкия супермаркет, по-точно до онзи кашон, в който служителите слагаха останалата непродадена храна с изтичащ срок на годност. Не особено престижно, но затова пък доста по-евтино.

Една вечер зърна в кашона нещо невиджано – луксозна опаковка със съблазнителен резен пушена съомга. Гочо бе ял веднъж такава на рождения ден на бившия си шеф и много му хареса. После обаче, като си видя пенсията, разбра, че съомгата не е за него.

Пресегна се и успя да грабне опаковката току под ръцете на една госпожа на негова възраст. Загледа се в... не в срока на годност – това почти не го интересуваше – а в цената.

- Тринайсет и осемдесет! Те са луди! – рече Гочо и хвърли опаковката обратно в кашона.
- Защо хвърляте така рибата, господине?! – скара му се госпожата до него.
- Няма ѝ нищо – тя и без това е умряла – пошегува се Гочо и едва сега забеляза, че жената бе доста засукана за годините си и още ловеше окото.

- Как така умряла? Да не искате да кажете, че ни продават умряла риба?
- Ако трябва да бъде по-точен – рече примирително Гочо и хвърли таен поглед към едрата гръд на госпожата – всъщност рибата, за разлика от другите животни, се продава задушена. Извън водата тя се задушава.

Госпожата го погледна с възхищение.

- Вие сте много начетен, господине!

- Ами, чел съм навремето...

- Евдокия – протегна тя пухкава ръка и додаде – но за приятелите съм Дочка.

Гочо, който от две години беше вдовец, не удържа на изкушението и покани Дочка на кафе. Два месеца по-късно се ожениха.

Страхотно заредени са нашите супермаркети! Там човек може да се снабди с всичко – от умряла риба до жена.

ПЕНСИОНЕРЪТ ГОЧО ОТИВА НА КИНО

Гочо живее в един от комплексите и от двайсетина години не е ходил в центъра на града. Сега обаче решава да закара новата си съпруга Дочка на кино. Спират до кино „Родина”. Гледат и не го виждат. Вместо кино – магазини. Оттам отиват до кино „Септември”. Вместо кино – казино. Прескачат до „Смирненски”. Същата работа.

- Какво става тука, бе? Няма ли едно кино в този град?

- Ама ти на кино ли си решил да ме водиш? – пита Дочка. – Така кажи. В новия мол до нас има и кино.

Отиват двамата, Гочо гледа – нова, луксозна сграда, а опашка пред киното няма.

- Два билета на по-заден ред – уверено казва Гочо.

- Шестнайсет лева – отвърща билетопродавачката и му подава лъскави билети.

- Какво? Да нямате грешка? Доскоро бяха по шестнайсет стотинки на първия ред, трийсет по средата и трийсет и пет най-отзад!

- Това трябва да е било преди аз да се родя. Вие в кой век живеете, господине?

Гочо се замисля. В кой век живее наистина?

ПЕНСИОНЕРЪТ ГОЧО ТЪРСИ МЕКИЧАРНИЦА

Гочо и Дочка се разхождаха в центъра на града.

- Хайде да си купим мекици – предложи той. – Знам една мекичарница наблизо.

Мекичарницата обаче я нямаше. Вместо нея десетина работници къртеха стените и разширяваха помещението.

- Какво ще става тук? – попита Гочо един от работниците.

- Не знам, господине, каквото каже собственикът, това правим. Май магазин ще става или пък офис – то сега аслъ само това се прави.

- А мекичарницата къде се премести?

- Не знам. Има една до пазара...

- Много е далече. А някъде наблизно няма ли?

- Ей там отсреща е закусвалнята на „Кънектикът чикън”. Или ако искате кроасани...

- Мерси. Ще идем в шкембеджийницата на площада да изсърбаме по една чорба.

- Хич не ходете. Сега е закусвалня на „Мак Донатс”.

- Добре де, къде може човек да хапне нещо българско? Къде има шкембеджийница?

- Ай донт ноу, мой човек! А, знам една до затвора...

В края на краищата в една сладкарница със звучното име „MADO” (не е ясно къде е ударението) им предложиха вносно кисело мляко с малини и кроасани „Севънти дейс”. Не бяха лоши.

Забележка на автора: Наименованията на заведенията не са сгрешени, а са променени, за да няма скрита реклама. С изключение на Мадо (надявам се ударението да е на „а”).

ПЕНСИОНЕРЪТ ГОЧО И ДЪРВОТО

Събота сутрин е и Гочо си позволява да изпие едно кафе с наборите в кварталното кафене. Всички се хвалят кой каква кола кара.

- То да имаш вече кола не е кой знае какво – западните трошки кой ще ги кара? Проблемът сега е с паркирането – казва някой.

- Аз моята, модел 1990 г., си я паркирам пред блока. Никой не я краде – обажда се друг.

- Твоята е лесна. А аз за моята съм си наел гараж. Двеста лева на месец давам.

- Аз пък паркирам в платен паркинг – по-евтино е. Само че и оттам ги крадат.

- А ти, Гочо, къде паркираш?

- Аз си имам собствено дърво на пъпа на града.

- ???

- Заклучвам си за него велосипеда като слизам в центъра.

ГОЧО И ТЕЛЕФОНЪТ

Гочо е изпратил по пощата пратка на сина си в САЩ и звъни по телефона да попита защо още не е пристигнала. Отсреща някаква дама му отговаря неопределено и уж затваря телефона, но после Гочо чува в слушалката как тя коментира с някого: „Големи кретени се навъдиха! Пратка до САЩ изпратил, че и по телефона се интересува кога ще пристигне. Ами ще пристигне, когато пристигне бе, аланкоолу! Говеда с говедата!”

Гочо е обиден и виква в слушалката: „Ало, госпожо, я си кажете името, искам да пусна жалба за некултурно отношение към клиентите.” Кратка тишина, после

приглушен шепот: „Този пък откъде се обажда? Ало, кажете какво обичате!” „Искам да ми кажете името си” „Защо?” „Защото искам да пусна жалба за некултурно отношение към клиентите.” „Какво некултурно отношение бе, още не си казал какво искаш!” „Искам, да си кажете името!” Тряс слушалката. „Той не беше ли онзи, дето се обаждаше за САЩ?” „Как ще е същият ма, откачено-о-о!” „Гласът ми се стори същият.” „Отде да знам? Че като е същият, какво от това? Идиот с идиота!”

Гочо е извън себе си и виква отново в слушалката: „Ало, госпожо! Да, аз съм онзи същият, дето пита за пратката до САЩ. Не знам какво става, но слушам разговорите ви с някого до вас. Вие ме обиждате с разни оскърбителни думи и затова искам да подам жалба до шефа ви. Кажете ми името си, моля ви се!” „Ало-о-о! Кой на телефона? Пак вие ли сте? Нали ви обясних всичко? Ще пристигне пратката ви. Какво още искате? Тряс, слушалката. Гаден женски кикот: „Този е луд! Луд за връзване! Чул бил разговора ми с тебе. Как не!... Муцо, ти знаеш ли... А-у-у-у-у! Не съм изключила комутатора! В-ъ-ъ-ъ-й!” Тряс, слушалката. Този път наистина.

Добре че телефоните имат комутатори, та да не чуваме какво говорят за нас.

ГОЧО И КАТАДЖИЙКАТА

Синът на Гочо със съпругата си е дошъл на гости от Америка, взел е джип под наем и тръгва с цялото семейство на разходка извън града. Млада катаджийка ги спира, приближава бавно, обикаля колата от всички страни и накрая казва на водача:

- Джип „Тойота” РАВ 4. Значи е четириместен. Защо возите пет души?

- Моля ви се, госпожице, колата е петместна. Ето документите ѝ.

- Вие какво, като ме гледате блондинка, си мислите, че съм тъпа? Не познахте. Отзад ясно пише РАВ 4. Значи – четириместен. Сто лева глоба.

- Ама чакайте, това значи ли, че Мерцедес 300 е за триста души? – обажда се Гочо.

- Вие не се бъркайте! Да не мислите, че съм глупачка? Формула 1 защо е само за един човек? Хайде, плащайте глобата!

- Не, с вас не можем да се разберем. Искаме да говорим с шефа ви. Къде е той?

- Ей го там, от половин час се разправя с водача на онзи Ситроен 1, дето е качил четирима.

СИНЪТ НА ГОЧО РАЗКАЗВА

- Ще ви кажа една интересна история, която чух в Америка:

Госпожа Смит била омъжена от няколко години, но не можела да забременее. Затова решила да използва услугите на фирма, откъдето обещали да ѝ изпратят най-расовия мъж, с когото разполагат. Малко по-късно един млад фотограф, който ходел по къщите да прави снимки на бебета, съвсем случайно позвънил на входната им врата, надявайки се да намери тук клиент.

- Добър ден, идвам да ви... – започнал той.

- Знам, знам. Заповядайте, влезте! – прекъснала го г-жа Смит. – Очаквах ви.

- Наистина ли? – зарадвал се фотографът. – Знаете ли, бебетата са моята специалност...

- Тъкмо на това се надявам. Къде ще започнем? – попитала стеснително тя.

- Аз обикновено започвам във ваната, на кушетката, но най-весело е на пода.

- Във ваната, на пода?... Нищо чудно, че с мъжа ми не успяхме да...

- Госпожо, никой не е добър, ако не му е занаят, но ако пробваме различни пози под няколко ъгъла, сигурен съм, че ще останете доволна.

- Под няколко ъгъла! Господи, това ще е голяма работа! – задъхала се г-жа Смит.

- Мадам, бих могъл да вляза и да изляза, свършвайки за пет минути, но съм сигурен, че ще бъдете разочарована.

- Недейте, знам това... – прошепнала зачервена г-жа Смит.

Фотографът измъкнал албум с бебешки снимки и посочил една:

- Това е направено на покрива на един цирк – казал той.

- Боже! – възкликнала г-жа Смит. – На покрива на цирк!

- Да. А тези двете близначета, ако знаете колко трудна за работа беше майка им.

- Трудна за работа?

- Да, за жалост. Накрая трябваше да я заведа на плувния басейн, за да направим нещата както трябва. А хората се тълпяха наоколо да гледат.

- Да гледат?! – очите на г-жа Смит се разширили от удивление.

- Да. Всичко продължи няколко часа. Майка им през цялото време врецеше, та трудно можех да се концентрирам, но всичко свърши много добре. Виждате резултата. Ако сте готова, само да сложа триножника...

- Триножник?!

- О да, госпожо! Налага се да използвам триножник, за да поставям на него инструмента си. Твърде е голям, за да бъде държан дълго в ръце.

Госпожа Смит припаднала.

ГОЧО ИСКА ДА СТАНЕ РОМ

След като получи сметка за ток и парно колкото пенсията му, Гочо реши да иде с Дочка на село. Тя имаше там малка къщичка, останала от баба й. „Поне за топло няма да даваме пари – рече Дочка – под сайванта има дърва колкото щещ, а токът и без това сме го изключили отдавна. Все ще изкараме някак до пролетта.”

Къщичката беше в на края на селото, току до циганската махала. Гледа Гочо, комшиите роми хич не се скрънзят за тока – махалата свети цяла нощ като коледна елха. Надзърна веднъж в една от къщичките им – стопанинът включил тока в една стара пружина за легло и тя грее като пещ. „Абе – пита той, – вие колко лева сметка за ток плащате?” „Николко – отвръща ухилен мургавият събрат – ние имаме правелегии,

щот' сме роми и ви праим населението. Пък вий, българити, плащъйти, кът сте будали.”

„Ще взема и аз да стана ром – рече Гочо на Дочка. – Гледай как си живеят!” „Всеки не може да стане ром. За да се пишеш ром, трябва да го докажеш с документи. Пък ти, гледай какъв си бял. Няма да ти мине номерът” – каза жена му.

На другия ден дойде бригада от енергото и отрязва жиците на циганската махала. Веднага щом бригадата си тръгна, ромите изкараха стълби и закачиха жиците обратно. Направо към кабелите – преди електромера. И му викат: „Бате, дай двайсет лева и ще пуснем и на тебе ток. Ток без пари!”

„Хайде да си ходим – каза Гочо на Дочка. – Не мога аз така. Да се срамувам, че съм българин в собствената си страна! Ще изляза и аз с младите на улицата.”

Вървеше Гочо с тълпата, викаше: „Долу, оставка, вѐн монополите!” и си мислеше: „А какво ще стане, ако Улицата дойде на „Дондуков” 1 ?”

ИСКАТ ДА ПРАВЯТ ГОЧО ДЕПУТАТ

Както Гочо си вървеше по улицата, двама мъже с тъмни костюми го пресрещнаха, огледаха го и единият рече: „Искаш ли да станеш депутат? Имаш солиден вид и вдъхваш доверие.” „Ама как така депутат? – стресна се Гочо. – Аз съм бил най-обикновен счетоводител!” „Още по-добре – отговориха му, – ще те вкараме и във финансовата комисия на Парламента”. „Но аз нищо не разбирам от политика!” – опъна се Гочо. „Никой не разбира, така че да не ти пука” – отвърнаха му. „И какво ще трябва да разправам на избирателите?” – попита Гочо. „Ще обещаващ, ще обещаващ и пак ще обещаващ”. „А ако после не мога да си изпълня обещанията?” „Ще казващ, че опозицията е виновна.” „Ами ако не е виновна?” „Ще лъжеш, че е виновна. Ти само гласувай така, както ти кажем ние и бѐди рахат!” „И колко ще получавам за тая работа?” – попита Гочо. „Повече от достатъчно. По няколко хиляди месечно.”

Гочо се замисли. „А... ще мога ли да се явявам в Парламента с маска и под чуждо име?” „Защо?” „За да не ме е срам после от хората”.

„Този не става – много е срамежлив” – рекоха мъжете и си тръгнаха. Така Гочо не стана депутат.

Милчо Касъров – гр. Бургас